

РЕЙ БРЕДЪРИ „АВТОМАТИ“, ТАЙНО ДРУЖЕСТВО

Превод от английски: Хаим Оливер, 1985

chitanka.info

Към десет часа вечерта те бавно крачеха по тротоара, като си приказваха спокойно. И двамата бяха по на тридесет и пет години и бяха много сдържани.

Завиха покрай ъгъла на улицата.

— Всъщност, Брейлинг, неприятно ми е да ти го кажа, но ти действително си бил търпелив с нея. Може би няма да признаеш, но бракът ти беше ужасен, нали?

— Не бих казал такова нещо...

— Във всеки случай това пролича, когато през 1979 година тя ти се наложи и ти не замина за Рио де Жанейро...

— Милият Рио! Не успях да го видя, въпреки че имах намерение.

— И от това, как тя разкъса роклята си, разчорли косата си и заплаши, че ще повика полиция, ако не се ожениш за нея.

— Тя винаги е била много нервна, Смит, трябва да разбереш.

— Това беше крещяща несправедливост. Ти не я обичаше. Ти си й го казвал, нали?

— Спомням си, че по този въпрос бях непреклонен.

— Но въпреки това пак се ожени за нея.

— Трябваше да мисля за работата, а и за родителите си. Подобна история би ги убила.

— И вече станаха десет години...

— Да — каза Брейлинг. Погледът на сивите му очи беше спокоен. — Но мисля, че това може би ще се промени сега. Смятам, че онова, което очаквах, се сбъдна. Погледни!

Той държеше дълъг, син билет.

— Но това е билет за Рио, с ракетата, в четвъртък!

— Да, най-после ще отида там.

— Това е прекрасно! Ти действително го заслужаваш. Но тя няма ли да се противопостави? Да ти създаде неприятности?

Брейлинг нервно се усмихна:

— Тя няма да узнае, че съм заминал. Ще се върна след месец и никой няма да разбере освен теб.

Смит въздъхна:

— Бих искал да те придружа.

— Бедни мой, не ти провървя в семейството, нали?

— Не съвсем... Най-после, след като си женен от десет години, ти не можеш да очакваш всяка вечер жена ти да седи на коленете ти по

два часа, да ти телефонира по десет пъти на ден в бюрото, за да ти гука любезности... И ми се струва, че от един месец става по-лошо. Питам се дали тя чисто и просто не е малко глупава...

— Ах, Смит, разсъдлив си както винаги! Ето, стигнахме до нас. Искаш ли да научиш тайната ми? Как се измъкнах тази вечер?

— Ще ми кажеш ли наистина?

— Погледни горе! — каза Брейлинг.

Те вдигнаха глави.

Пердето на прозореца на втория етаж беше вдигнато. Един мъж се наведе — около тридесет и пет годишен, с посивели коси на слепоочията, сиви, малко тъжни очи, тънки мустачки.

— Но, но... това си ти! — извика Смит.

— Шшт, не така високо!

Брейлинг махна с ръка. Човекът на прозореца направи знак, че е разбрал, и изчезна.

— Трябва да съм полудял — каза Смит.

— Почакай малко.

Зачакаха.

Пътната врата се отвори и господинът с мустачките и тъжните очи излезе.

— Здравей, Брейлинг! — каза той.

— Здравей, Брейлинг! — каза Брейлинг.

Бяха абсолютно еднакви.

Смит ококори очи:

— Това близък ли ти е? Никога не съм знаел...

— О, не! — каза спокойно Брейлинг. — Наведи се. Долепи ухо до гърдите му.

Смит се поколеба, после се наведе и опря глава върху ребрата на Брейлинг Втори.

Тик-так-тик-так-тик-так...

— О, не! Това е невъзможно!

— И все пак е вярно.

— Остави ме да чуя пак.

Тик-так-тик-так...

Залитайки, Смит се изправи. Клепките му трептяха. Той протегна ръка и опипа хладните бузи на Нещото.

— Къде го намери?

— Не е ли прекрасно изработен?
— Невероятно. Но къде?
— Дайте картичката си, Брейлинг Втори!
Брейлинг Втори подаде една картичка:

„АВТОМАТИ“, ТАЙНО ДРУЖЕСТВО

Двойници на ваши приятели или на самите вас. Нови модели 1990 година човекоподобни от пластмаса. Гарантирани срещу похабяване. От 7600 до 15 000 долара, луксозен модел.

— Не! — каза Смит.
— Да! — каза Брейлинг.
— Разбира се! — каза Брейлинг Втори.
— Откога го имаш?

— От един месец. Пазя го в мазето, в един сандък за инструменти. Жена ми не слиза никога в мазето и само аз имам ключ от катинара. Тази вечер й казах, че отивам да си купя пури. Слязох, извадих Брейлинг Втори от сандъка и го пратих горе да прави компания на жена ми, докато аз дойдох да те видя, приятелю.

— Изключително! Той има дори твоята миризма, одеколон, тютюн!

— Това може би не е съвсем честно, но го намирам за напълно морално. В края на краищата най-голямото желание на жена ми — това съм аз. Този автомат е аз до най-малкото косъмче. Аз останах вкъщи цяла вечер. Аз ще остана с жена си и през целия следващ месец. През това време друга една личност ще бъде в Рио, след като е чакала това десет години. Когато се върна от Рио, Брейлинг Втори ще се прибере в кутията си.

Смит мисли една-две минути.

— Ще продължи ли да работи, без да спира, цял месец?

— Шест месеца, ако е нужно. Той е конструиран да върши всичко: да яде, да спи, да се поти, всичко, точно както в природата. Вие ще се грижите за жена ми, нали, Брейлинг Втори?

— Жена ви е очарователна — каза Брейлинг Втори, — аз се привързах към нея.

Смит чувствуваше, че трепери.

— Откога е открита фирмата „Автомати“?

— Тайно, от две години.

— Бих ли могъл... тоест, би ли било възможно?... — Смит хвана приятеля си за лакътя. — Можеш ли да ми кажеш откъде бих могъл да си доставя един такъв... един робот, един автомат? Ще ми дадеш адреса, нали?

— Дръж, ето го.

Смит взе картичката и я завъртя между пръстите си.

— Благодаря — каза той. — Ти не знаеш какво означава това за мене. Отдох. Една-две вечери поне веднъж в месеца. Жена ми ме обича толкова, че не понася да ме няма дори един час. Аз я обичам много, това е ясно, но припомни си старата поема: „Любовта ще избяга, ако я изпуснеш; ако я държиш, ще умре.“ Искам просто тя да отпусне малко примката си.

— Ти имаш поне късмет, че жена ти те обича. Моят въпрос е омразата. Не е толкова просто.

— О, Нети ме обожава. Моята задача е да направя обожанието й поносимо.

— Желая ти успех, Смит. Минавай да ни виждаш от време на време, докато съм в Рио. Жена ми би намерила странно внезапното прекъсване на посещенията ти. И дръж се с Брейлинг Втори така, като че съм аз.

— Разбира се. Довиждане. И благодаря.

Смит си отиде, усмихвайки се. Брейлинг и Брейлинг Втори влязоха в дома си.

В автобуса Смит си подсвиркваше, разглеждайки картичката на тайното дружество „Автомати“:

„Нашите клиенти се задължават да пазят тайна. В Конгреса беше внесен проектозакон, който да легализира използването на творенията ни, но за момента, ако ги открият, те попадат под ударите на закона за фалшификациите и използването на фалшификати.“

„... Не бих могъл да чакам толкова. За два месеца ребрата ми ще се възстановят от мачканията, на които непрекъснато са подлагани. За два месеца ръката ми ще оздравее от непрекъснатия натиск, който е понесла. И наранената ми долна устна ще възвърне първоначалната си форма. Не бих искал да бъда неблагодарник, но...“ Той зачете обратната страна на картичката:

„Тайното дружество «Автомати» съществува вече две години и може да се похвали с дълъг списък от задоволени клиенти. Нашият девиз е: «Да живее свободата!» Адрес: 43, Саут Уесли Драйв.“

Спирката на автобуса беше пред къщата му. Той слезе и пеейки си, се изкачи по стълбата. „Нети и аз — мечтаеше той — имаме 15 000 долара в банката. Ще изтегля 8000 и ще ѝ кажа, че са за уреждане на една работа. Автоматът ще ми върне всичко по най-различни начини. И няма нужда Нети да е в течение на нещата.“ Той отвори вратата и минута по-късно влезе в спалнята. Нети беше там — бледа, закръглена, дълбоко спяща.

„Скъпа Нети! — Угризенията на съвестта го погълнаха при вида на това невинно лице в полумрака. — Ако беше будна, ти би ме покрила с целувки и би шептяла нежни думи в ушите ми. Пред тебе се чувствавам като престъпник. Ти беше толкова любяща, толкова добра жена! Понякога не мога да повярвам, че ти се омъжи за мене, вместо за онзи Бъд Чепмън, когото харесваше навремето. Струва ми се, че последния месец ти ме обичаше както никога досега.“

Очите му се насълзиха. Изведнъж той изпита желание да я целуне, да ѝ признае любовта си, да скъса сгънатата в портфейла картичка, да забрави тази история. Но щом се приближи, ръката го заболя, ребрата му изпукаха. С отчаян поглед той се спря и излезе от спалнята. През тъмните стаи се върна в библиотеката и потърси чековата книжка. „Ще взема само 8000 долара — каза си. — Не повече“. Той се стъписа: „Ехе!“

Провери трескаво. „Я гледай! Липсват 10 хиляди! Какво е направила тя? Какво е направила Нети с тези пари? Пак ли шапки,

рокли, парфюми? Аха, сетих се! Трябва да е купила, без да ме предупреди, онази малка вила над Хъдзън, за която говори от месеци.“

Нервиран, той се отправи към спалнята. Какво означава това — да разполага така с парите им? Той се наведе над нея.

— Нети — извика той. — Нети, събуди се! — Тя не шавна.

— Нети, какво си направила с парите ни?

Тя помръдна под завивките. Лампите на един уличен електрически стълб осветиха хубавите ѝ бузи.

Той почувствува нещо странно. Сърцето му лудо заби в гърдите. Устата му пресъхна. Затрепера. Коленете му се подгънаха. Той рухна.

— Нети! Какво си направила с парите ми?

Тогава го прониза една ужасна мисъл. Врълетяха го паника и самота. Почти несъзнателно той се наведе над леглото, все по-ниско, докато настръхналото му ухо опря о розовата ѝ гръд.

— Нети! — извика той задавено.

Тик-так-тик-так-тик-так...

* * *

Докато Смит се спускаше към улицата, за да вземе автобуса, Брейлинг и Брейлинг Втори влязоха в коридора.

— Доволен съм, че ти също ще се възползуваш — каза Брейлинг.

— Да — отговори разсеяно Брейлинг Втори.

— Хайде, за вас е сандъкът с инструменти! — хванал го за лакътя, Брейлинг го поведе към мазето.

— Точно исках да ви говоря за него — каза Брейлинг Втори, когато стигнаха до циментовия под. — Мазето. Не го обичам. И мразя този сандък.

— Ще гледам да ви намеря нещо по-удобно.

— Автоматите са направени да се движат, а не да бъдат неподвижни. Бихте ли желали да ви държат затворен в кутия по-голямата част от времето?

— Тоест?

— Никак не бихте искали. Аз продължавам да работя. Няма начин да спра. Аз съм съвсем жив и изпитвам чувства.

— Ще е само за няколко дни. Аз заминавам за Рио и вие няма да останете повече в сандъка. Ще живеете горе.

Брейлинг Втори направи раздражен жест с ръка:

— И после, след като вие сте се забавлявали добре, аз ще се върна в кутията си...

— В магазина за автомати не ми казаха, че ще си имам работа с труден екземпляр.

— Има куп неща, които те не знаят за нас — каза Брейлинг Втори. — Ние сме нещо съвсем ново, чувствителни сме. Отвращава ме мисълта, че ще заминете, ще се забавлявате и ще се печете на слънце в Рио, докато ние ще останем тук в този студен климат.

— Но аз през целия си живот съм мечтал за това пътуване — каза спокойно Брейлинг.

Затвори очи и видя морето, планините, златистия пясък. Шумът на вълните омайваше ушите му. Слънцето галеше голите му рамене. Виното беше отлично.

— А аз, аз никога не ще мога да замина за Рио — каза другият. — Мислили ли сте за това?

— Не, аз...

— И после, има нещо друго. Жена ви...

— Какво? — попита Брейлинг, приближавайки се до вратата на мазето.

— Аз много я обичам.

— Е, добре, щастлив съм, че ще бъдете доволен от длъжността си — каза Брейлинг, като облиза устните си.

— Страхувам се, че не ме разбирате. Мисля... че съм влюбен в нея.

Брейлинг направи крачка напред:

— Вие сте какво?

— Влюбен. И си помислих колко приятно би било да бъда в Рио и как никога, никога няма да бъда там. Мислих също и за жена ви и смятам, че бихме били много щастливи. Много щастливи.

— Това е... оо... очарователно — изрече Брейлинг с цялото хладнокръвие, на което беше способен, и се отпрати към изхода. — Бъдете любезен да почакате един момент. Трябва да се обадя по телефона.

— На кого? — Брейлинг Втори се намръщи.

— О, нищо особено.

— На Дружеството за автомати ли? Да им кажете да дойдат да ме вземат, така ли?

— Не, не, съвсем не! — Той се опита да изтича към вратата.

Една желязна ръка го сграбчи за китката.

— Останете тук!

— Пуснете ме!

— Не!

— Това номер на жена ми ли е?

— Не!

— Да не е разбрала? Говорила ли ви е? Тя знае ли? — Той започна да крещи.

Една ръка запуши устата му.

— Вие никога не ще го узнаете, нали? — каза Брейлинг Втори, като се усмихваше деликатно. — Вие никога не ще го узнаете.

Брейлинг се мъчеше да се освободи:

— Трябва да е разбрала, това е сигурно. Тя ви е завъртяла главата.

А Брейлинг Втори заяви:

— Ще ви пъкна в сандъка, ще ви затворя в него и ще загубя ключа. После ще купя втори билет за Рио.

— Хей, хей, почакайте малко! Размислете, можем да се разберем!

— Сбогом, Брейлинг!

Брейлинг се вцепени:

— Какво искате да кажете?

* * *

Десет минути по-късно госпожа Брейлинг се събуди. Пипна бузата си. Някой я беше целунал. Тя трепна и отвори очи.

— Но... ти не си правил това от години! — прошепна тя.

— Ще видим каквото ще видим — каза *някой*.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 31,32/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.